

▣ 19 Травня 2021р.



Василь Стефаник. Українець, якого треба пам'ятати

«Василь Стефаник був плоть від плоті, кість від кості трудового народу. Він горів його болем, страждав його стражданнями... Ми шануємо пам'ять Василя Стефаника як прекрасного письменника і громадянина, кришталеву чесну людину»

(Максим Рильський»)

14 травня - 150 років від дня народження видатного українського письменника, громадського діяча і просвітителя

Він не любив порожніх слів, порожніх сюжетів і порожніх людей. Його лаконічна проза - наче запечена кров. Кожне Стефаникове слово вагоме, живе, сповнене буття, великого болю і великої ніжності.

Слово «біль» дуже часто трапляється і в його творах, і в його листах. Все життя - не

надто довге - 65 років - боліло його серце і за народ, і за рідний край.

Його новели належить до вершин красного письменства і найкращих зразків європейського експресіонізму. Вони перекладені 20 мовами світу. Він вважав писання «самогубною справою, як сільська робота або любов»: «Люди під гнітом своєї роботи скалічують, а ще - кожна дрібниця, яку я пишу - граничить із божевіллям. Я нічого в світі не боюся, як самого себе». А ще казав, що «Немає більшої драми в житті, якщо нікого не любити. Тоді ти мертвий».

1897році у чернівецькій газеті «Праця» побачили світ перші новели Стефаника - «Виводили з села», «Лист», «Побожна», «В корчмі», «Стратився», «Синя книжечка», «Сама-саміська», які привернули увагу літературної громадськості художньою новизною, глибоким та оригінальним трактуванням тем з життя села.

Перша збірка новел - «Синя книжечка», яка вийшла у світ 1899р. у Чернівцях, принесла Стефаникові загальне визнання, була зустрінута захопленими відгуками найбільших літературних авторитетів, серед яких, крім І. Франка, були Леся Українка, М. Коцюбинський, О. Кобилянська, стала помітною віхою в розвитку української прози.

Автор «Синьої книжечки» звернув на себе увагу насамперед показом трагедії селянства. Одна за другою виходять збірки новел В. Стефаника «Камінний хрест», «Дорога», «Мое слово». П'яту збірку новел - «Вона - земля», видано після великої перерви аж у 1926році, хоча продовжував публікуватися і в цей період.

У роки перебування Західної України під владою Польщі Стефаник жив майже безвиїзне в с. Русів, де й писав останні твори у вільну від хліборобської праці хвилину. До самої смерті не полишало Стефаника бажання «сказати людям щось таке сильне і гарне, що такого їм ніхто не сказав ще». І на його долю випало найбільше для художника щастя - він сказав те, що хотів, і сказав так, як хотів.

Творчість В. Стефаника - не просто майстерне зображення автентичного галицького сільського побуту, політичних обставин того часу, це заглиблення в універсальні аспекти людського життя. Його творчість та манера письма мали великий вплив на розвиток української новелістики.

З 12 травня 2021 року в читальній залі бібліотеки експонується тематична книжкова виставка «Василь Стефаник. Українець, якого треба пам'ятати».

Завідувач бібліотекою Хома Є.С.

